

If I knew ... I wish I knew ...

Study this example situation:

موقعیت این مثال را مطالعه کنید:

Sue wants to call Paul, but she can't because she doesn't know his phone number.
She says:

سو میخواهد به پال زنگ بزند، ولی او نمیتواند چون او شماره تلفنش را نمیداند. او میگوید:

If I knew his number, **I would call** him.

اگر شماره ش را میدانستم، بهش زنگ میزدم.

She says: **If I knew** his number ... this tell us that she doesn't know his number.
She is imagining the situation.

او میگوید: اگر شماره ش را میدانستم ... این به ما میگوید که او شماره اش را نمیداند. او در حال تصور موقعیت است.

When you imagine a situation like this, you use **if + past (if I knew)**. But the meaning is present, not past:

وقتی شما موقعیتی مانند این را تصور میکنید، شما از اگر + افعال گذشته (اگر میدانستم) استفاده میکنید. ولی معنی آن زمان حال است نه گذشته.

If you were in my position, what would you do?

اگر شما در موقعیت من بودید، شما چه کاری انجام میدادید؟

If I didn't want to go to the party, I wouldn't go.

اگر من نمیخواستم به پارتی بروم، نمیرفتم.

www.iranmodares.com

If I knew ...

I wish I knew ...

We use the past in the same way after **wish (I wish knew)**. We use **wish** to say that we regret something, that something is not as we would like it to be:

ما استفاده میکنیم از گذشته در همین روش بعد از ای کاش (ای کاش میدانستم). ما از ای کاش استفاده میکنیم برای گفتن اینکه از چیزی پشیمانیم، اینکه چیزی که ما دوست داشتیم نیست:

I wish I knew Paul's phone number.

ای کاش شماره تلفن پال را میدانستم.

I wish I didn't have to work.

ای کاش مجبور نبودم کار کنم

After **if** and **wish**, we normally use **were** with **I/he/she/it**. **Was** is also possible. So we say:

بعد از اگر و ای کاش، ما به طور معمول استفاده میکنیم از فعل بود همراه با من/او/این. همچنان فعل بود امکان پذیر هست. بنابراین ما میگوییم:

If I were you, I wouldn't buy that coat or if I was you, ...

اگر جای تو بودم، آن کت را نمیخریدم.

I wish Carol were here. Or I wish Carol was here.

ای کاش کارول اینجا بود.

I wish I had something to read. (not I wish I would have)

ای کاش چیزی برای خواندن داشتم.

If I had known ...

I wish I had known ...

When you are talking about the past, you use **if + had ('d) ... (If I had known):**

وقتی که شما درباره ی گذشته حرف میزنید، شما استفاده میکنید از اگر + داشته است ... (اگر شناخته بودم):

I didn't see you when you passed me on the street. **If I'd seen you**, of course I would have said hello.

من شما را ندیدم وقتی که در خیابان از کنارم عبور کردید. اگر من شما را دیده بودم، حتما به شما سلام میکردم.

Compare:

I'm not hungry. **If I were hungry**, I would eat something. (*now*)

من گرسنه نیستم. اگر من گرسنه میبودم، چیزی میخوردم.

I wasn't hungry. **If I had been hungry**, I would have eaten something. (*past*)

من گرسنه نبودم. اگر من گرسنه بودم (گرسنه بوده باشم)، چیزی میخوردم (خورده بودم).

We use **had done** in the same way after **wish**.

ما استفاده میکنیم از انجام شده بود در همین روش بعد از ای کاش.

I feel sick. **I wish I hadn't eaten** so much cake.

احساس بیماری میکنم. ای کاش زیاد کیک نخورده بودم.

Compare:

If I had gone to the party last night, I **would be** tired now.

اگر من دیشب به مهمانی رفته بودم، الان خسته میبودم.

If I had gone to the party last night, I **would have met** lots of people.

اگر من دیشب به مهمانی رفته بودم، تعداد زیادی از افراد را ملاقات میکردم.